

ham et dvælende Haandtryk, saae ham ogsaa fortroligt ind i Øjnene, men slap ikke Moderens Arm.

Han gik af den Grund lidt misstemt bort.

Det trykkede ham især at tænke paa, at Jytte om faa Timer igen skulde sidde dernede paa Hotellet og lade sig underholde af denne Hr. v. Auen. Naar hun nu fik talt med sin Mor, vilde han ogsaa foreslaa en anden Ordning. At Jytte ikke selv gjorde det allermindste for at blive bemærket eller beundret, vidste han godt. Det var jo det enestaaende ved hende, at hendes Væsen, saa kvindeligt det var, dog ikke havde Skygge af Koketteri. Det var netop hendes Naturlighed, der altid havde gjort hende saa omsværmet af Mænd. Alligevel var det ham i høj Grad imod at skulle tænke paa hende som Genstand for denne Tyskers Kurmageri.

Idet han kom forbi Indkørslen til Hotellet, fik han Øje paa Direktør Zaun, der sad paa en af Bænkene udenfor. Han vilde helst have undgaaet ham; men Hr. Zaun, der fra sin Altan havde set ham komme kørende sammen med Damerne og netop sad her for at passe ham op, styrtede straks løs paa ham.

„Jeg bringer en Nyhed, som forhaabenlig vil interessere Dem,“ sagde han. „Vil De unde mig en kort Samtale ... Vi kan vel bedst gaa ind i Parken. Der er for Øjeblikket ingen Mennesker. Vi kan være ganske uforstyrret.“

Saa lidt Torben end var i Stemning til at tale med ham, blev han dog nysgerrig.

„Jeg er til Deres Tjeneste. Hvad har De at sige mig?“